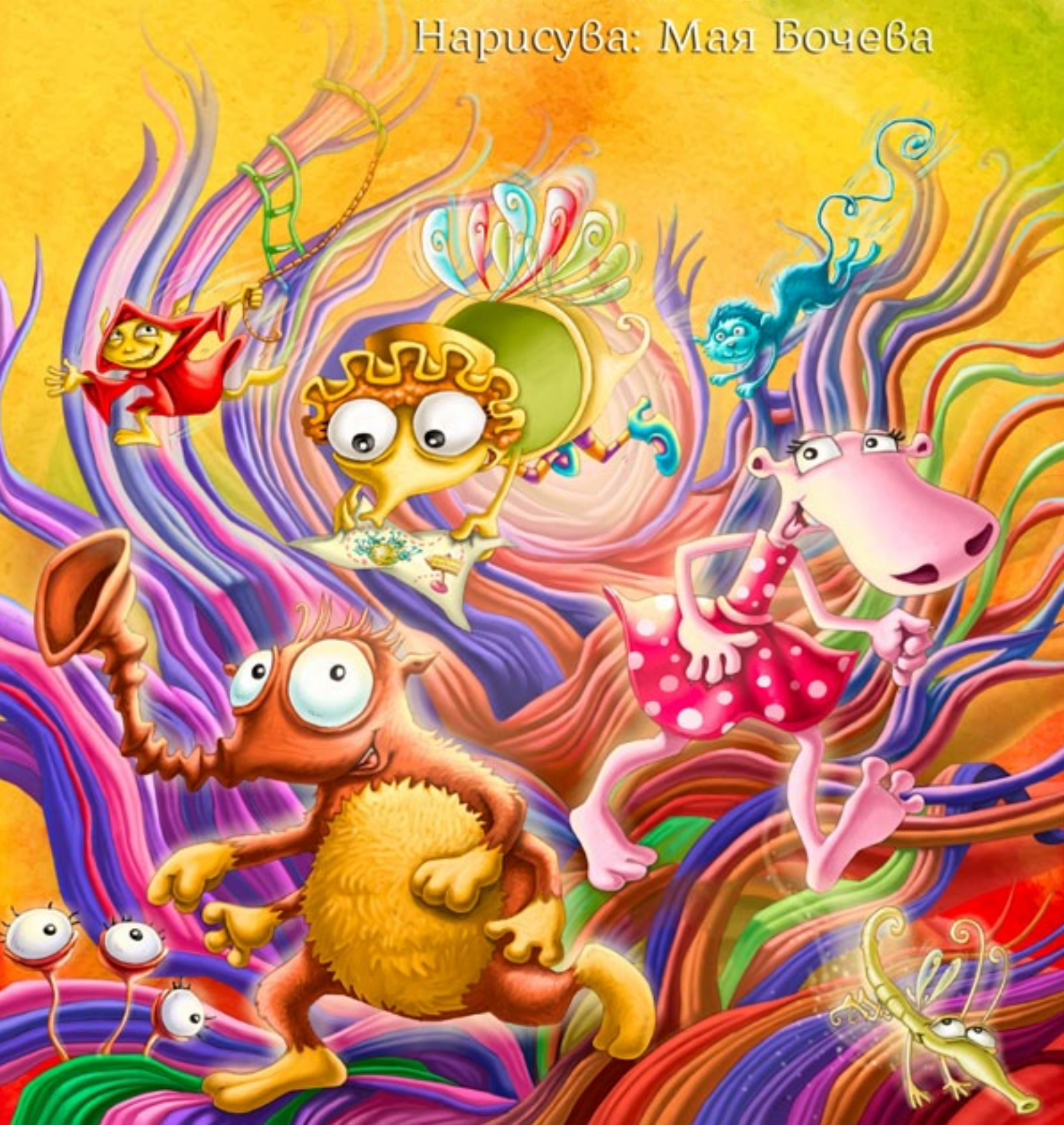

приказка-игра ДОБРОСЪЦИТЕ

Написа: Никола Райков

Нарисува: Мая Бочева

Луксозно издание
с твърда корица,
шита подвързия
и голям формат
можете да закупите
от prikazka-igra.com

ISBN: 978-619-7269-03-1
Българска, първо издание

© Автор: Никола Райков, 2016
© Илюстратор: Мая Бочева, 2016
© Графичен дизайн и оформление: Никола Райков, 2016

Редактори: Димитър Стефанов, Емануил Томов
Коректор: Росен Цолов

Специални благодарности на:
Весела Фламбурари, Александър Торофиев, Спасимир Игнатов

© Всички права запазени, 2016
www.prikazka-igra.com

В домовете ни живеят малки добросъци. Скрити във фотьойлите, под килимите или пък в електрическите крушки. Заг диваните, сред детските играчки и под спалнята – техният свят е напълно различен от този на странните Големи Човеци. Тази книга е за тях!

Но това не е обикновена книга, а приказка. Приказка-игра! В нея ти ще решаваш какво да се случи, ще пишеш буквички, ще избираш какво да направят главните герои и всеки път приключението ще е различно! Започваме ли?

Фотьойлонката Фифита

Фифита живее във вътрешността на фотьойла. Тя има сладка муцунка и малки мустачки. Обича да пее и танцува, да облича червената си рокличка, но най-много обича да се къпе в чашите с вода, оставени вечер на масата.

Ако искаш да научиш повече за Фифита, започни историята от [глава 1](#).

Прахогът Смук-смук

Смук-смук живее в дупчица на пода, скрита под килима. Той има дълъг хобот, косматото телце и шест крачета. Смук-смук много обича да си поспива и да похапва прах, трохи и мръсотия, които падат от Големите Човеци.

Ако предпочиташ да научиш повече за Смук-смук - започни историята от [глава 2](#).

Електрушката Жужка

Жужка живее в електрическата лампа. Тя има многобройни цветни крилца, а когато ги размаха, дупето ѝ присветва. Жужка умее да лети много бързо и мечтае да си построи ракета, с която да изследва непознати светове.

Ако искаш да научиш повече за Жужка, започни от [глава 3](#).

Глава 1

Имало едно време, по никое време, може би преди пет часа или пък след три минути, една обикновена фотойльонка на име Фифита. Както всички фотойльонки, тя беше напълно обикновена и живееше във фотойла. Фотойлът – това беше един голям и червен стол, но фотойльонката не беше нито червена, нито голяма. Фифита беше толкова неголяма, че направо беше много малка. Толкова малка, че можеше да танцува върху човешки нокът, да провира пръстче през ухото на игла и да се къпе в чаши с вода. Тя обожаваше да се къпе в чаши с вода!

Вечер, когато Големите Човеци и Малкият Голям Човек си лягаха да спят, фотойльонката се събуждаше. Фифита оправяше надиплената си рокличка и потупваше голямата си муцунка. С невероятни прекеждия успяваше да стигне до масата. Там Големите Човеци и Малкият Голям Човек оставяха чаши с вода и тя цяла вечер се къпеше щастливо в тях, а на сутринта се прибираше във фотойла. Простираще рокличката си да съхне и лягаше да спи, както всяка обикновена фотойльонка.

Една вечер тя чу Женската Голяма Човечка да казва на Мъжкия Голям Човек: “Моля ти се, разтребвай си вечер масата”. И когато по-късно излезе от фотойла, видя, че на масата нямаше чаши с вода. И под масата нямаше чаши с вода. Никъде нямаше чаши с вода! И следващата вечер нямаше, и по-следващата, а пък другата по-следваща съвсем нямаше никакви, ама никакви чаши с вода!

Фифита седна на ръба на фотойла и тихо заплака, а мустачките ѝ леко потрепваха. Другите същества, които живееха наоколо я чува. Изпод килима внимателно надникна един прахояд. От лампата изпърха една електришка.

- Плачеш защо? – попита електришката Жужка.

- Защо плачеш? – попита прахоядът Смук-смук.

Фотойльонката се изненада и спря да плаче. Тя не знаеше, че наоколо живеят и други същества.

- Фотойльонка ти си ли? – попита електришката.

- А какво е фотойльонка? – попита прахоядът.

- Странно същество онова, живее във фотойла, което – поясни Жужка и изпърха с електрически криле.

- Аха – разбиращо отвърна Смук-смук. Електришката пък разбра, че прахоядът нищо не е разбрал и продължи да обяснява:

- По излиза тъмно и

се къпе в чаши с вода,
оставените.

- Аха! – този път Смук-смук наистина разбра: ставаше въпрос за някакво много мърляво същество, щом му е притрябвало да се къпе всяка вечер. Ето, той си беше чист и никога не се къпеше.

- Само че чашите ги няма! – прекъсна ги изведнъж фотойльонката.

- И светната е лампата – обясни Жужка.

- И най-лошото – завайка се прахоядът, – прахът под килима е изчезнал!

В този момент от съседната стая се чу силен шум и съществата бързо се скриха – електришката в лампата, фотойльонката във фотойла, прахоядът под килима. След малко пак показаха муцунките си. Електришката литна и кацна до фотойльонката, а прахоядът пропълзя нагоре по фотойла и застана до тях. Те решиха да тръгнат заедно на приключение, за да разберат къде изчезват чашите с вода и прахът и защо лампата остава светната.

Време е да решиш накъде да се насочат нашите герои. Напиши на едно листче буквичките „БО“ и избери:

Фотойльонката предлага да прекосят космалаците и гъсталаците през гората на килима. (Глава 4)

Прахоядът иска да се спуснат под килима и оттам в лабиринта под пода. (Глава 5)

Електришката предлага тя да вземе Фифита и Смук-смук и с тях да прелети през стаята. (Глава 6)

Глава 2

Праходът Сму-сму живееше точно там - под килима. Той ношуваше в дупчица между дъските на пода и обожаваше да смуче прах с голямото си хоботче. През вечерта Сму-сму спеше дълбоко, но по обяд ставаше, за да може и следобед да си подремне. Имаше само едно нещо, което косматичкият праход обичаше повече от спането, и то беше яденето! О, колко вкусни бяха прахът, боклучетата и малките трохички, които Големите Човеци изпускаха. Веднъж дори Малкият Голям Човек размаза по пода нещо толкова безкрайно сладко, че праходът яде, яде и преяде, а после заспа и спа, спа, чак до неделя!

Вечерта косъмчетата на хобота се събудиха гладни. Скоро и хоботчето се събуди гладно, а след малко и целият Сму-сму се събуди гладен като... като праход. Той потърси малко прах, но колко беше изненадан, когато не откри никакъв! Толкова много беше изненадан, че веднага скокна и затърси прах, боклучета или поне някоя трохичка, но не откри прах, не откри боклучета и не намери никакви, ама никакви трохички. Не намери дори от топченцата, които Малкият Голям Човек изчопляше от носа си и които бяха толкова вкусни! Сму-сму се тръшна на дупето си и се почеса по хобота. Винаги го засърбяваше, когато беше гладен. Скоро хоботът толкова много го засърбя, че праходът се промъкна и показа главичка изпод килима. Горещ, на големия червен стол наречен фотьойл, едно същество седеше и плачеше с горчиви сълзи. А праходът веднага разбра, че са горчиви, защото ги опита, но и те не ставаха за ядене.

- Какво става тук? – попита Сму-сму.

Съществото, което плачеше, се стресна и спря да плаче. В този момент едно друго същество изхвъркна от лампата на тавана. То не плачеше, а само си летеше насам-натам. Праходът се изненада, че толкова много същества живеят наоколо и ВЕДНАГА ги заподозря, че те са изяли всичката храна.

- Вие ли изядохте храната? – попита Сму-сму.

- Каква храна? – изненада се фотьойленото същество.

- Храна каква? – изненада се и лампеното същество.

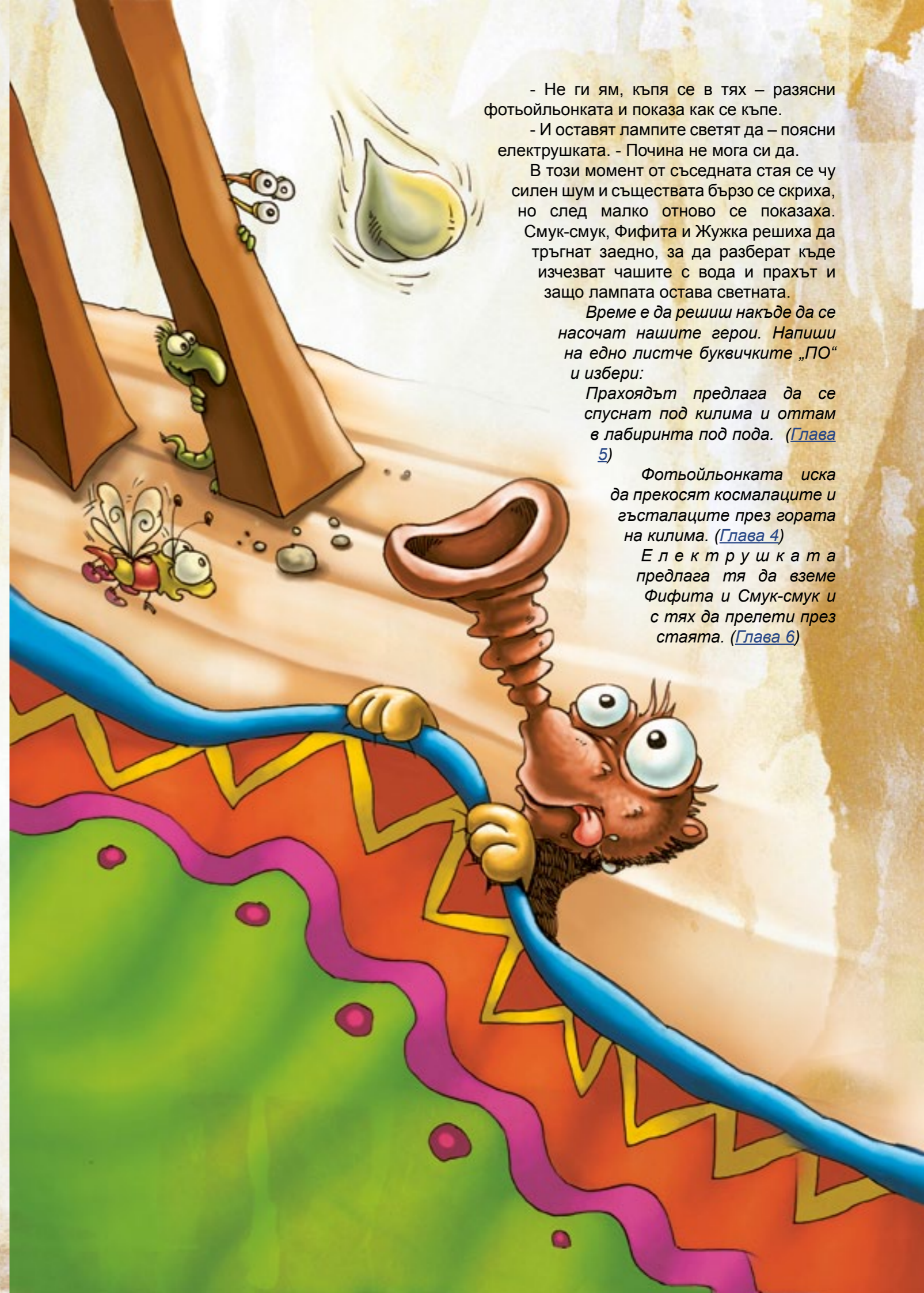
- И отричате, така ли?! - възмути се подкилимното същество, което вие вече познавате като прахода Сму-сму.

А сега ще прекъснем приказката, за да се запознаете и с другите същества, защото майка ви може би е казвала, че не е редно да се разговаря с непознати. И така: малкото същество, облечено с рокличка, което седеше на фотьойла и плачеше с горчиви сълзи, беше фотьойльонката Фифита. А онова летящото същество, което имаше твърде много крила и носеше каска от бирена капачка, беше електричката Жужка. И така, след като вече ги познавате, можем да продължим с приказката.

- Прахът е изчезнал! – дообясни праходът. - А когато прахът е изчезнал, него го няма и не може да бъде изяден.

- И чашите с вода са изчезнали – обясни Фифита.

- Кой пък ще яде чаши с вода?! – изненада се Сму-сму.

- Не ги ям, къпя се в тях – разясни фотьойльонката и показа как се къпе.

- И оставят лампите светят да – поясни електричката. - Почина не мога си да.

В този момент от съседната стая се чу силен шум и съществата бързо се скриха, но след малко отново се показаха. Сму-сму, Фифита и Жужка решиха да тръгнат заедно, за да разберат къде изчезват чашите с вода и прахът и защо лампата остава светната.

Време е да решиш накъде да се насочат нашите герои. Напиши на едно листче буквичките „ПО“ и избери:

Праходът предлага да се спуснат под килима и оттам в лабиринта под пода. (Глава 5)

Фотьойльонката иска да прекосят космалаците и гъсталаците през гората на килима. (Глава 4)

Електричката предлага тя да вземе Фифита и Сму-сму и с тях да прелети през стаята. (Глава 6)

Глава 3

Електрушката Жужка имаше две сини крила, четири червени и шест зелени. Въобще тя имаше толкова много крила, че никой освен нея не помнеше колко са. А дори и тя понякога забравяше и си ги броеше отново. Тя беше едно много умно същество и можеше да брой до сто наобратно и до хиляда и едно на зиг-заг (на зиг-заг се брой като пропускаш някои от по-неудобните числа). Електрушката беше твърде умна и мислите ѝ хвърчаха много бързо – толкова бързо, че думите ѝ не успяваха да ги настигнат, а се разминаваха и разбъркваха.

Жужка живееше в лампата и когато някой щракнеше копчето, тя размахваше криле толкова бързо, че дупето ѝ светваше и цялялата стая се осветяваше. А вечер, когато Големите Човеци гасяха лампата, тя си почиваше и тайно чертаеше своите планове за построяване на ракета. Електрушката можеше да лети, но въпреки това мислите ѝ често летяха по-бързо от нея и тя трудно ги настигаше, затова мечтаеше да си построи ракета. Така щеше да лети еййй толкова бързо – „фиу-фиу“ – и дори можеше да стигне до други планети, където сигурно живееха извънземни електрушки. Така мислеше и пресмяташе Жужка, докато наместваше своята каска, направена от бирена капачка, и чертаеше ли, чертаеше.

Но една вечер Големите Човеци не угасиха лампата. И Малкият Голям Човек не я угаси (но той така или иначе не можеше да стига до копчето). Електрушката маха цяла вечер с крила. Измори се много, направо дупето ѝ пареше от светене, и най-лошото - не ѝ остана никакво време за чертане на ракети. Дори една малка ракетка не ѝ остана време да начертае. И следващата вечер никой не угаси лампата, а още по-следващата тъкмо Мъжкият Голям Човек да я угаси и някой му каза нещо, та той я остави да свети. Жужка изчака всички да си легнат и изхвъркна от лампата.

- Така да продължава може не! – изпърха електрушката и се огледа. Забеляза фотьойльонката Фифита, която подсмърчаше на ръба на фотьойла. А Жужка беше много умна и затова знаеше, че това е фотьойльонка. След това забеляза прахояда Смук-смук, който подаваше главичка изпод килима. А тя знаеше, че това е прахояд, защото, както вече знаете, беше много умна.

- Вече няма чаши с вода! – изхлипа фотьойльонката.
 - И прах няма! – обясни прахоядът.
 - Значи вода взел, прах взел, лампа не загасил, лапи заети, защото – веднага разбра електрушката.

- Какво? – не разбра фотьойльонката.
 - Какво? – не разбра и прахоядът.

Жужка разбра, че никой нищо не е разбрал, и започна да обяснява по-бавно.

- Взема вода чаши, да?
 - Да – потвърди Фифита.
 - Взема прах, да?
 - Да – потвърди Смук-смук.
 - Лапи на Голям човек заети, да?
 - Да – потвърдиха Фифита и Смук-смук.
 - Лампа не може загаси! – обясни доволна електрушката, намести си каската и веднага начерта няколко плана за действие, за да открият водата, праха и виновника, който не е загасил лампата.

Време е да решиш накъде да се насочат нашите герои. Напиши на едно листче буквичките „КО“ и избери:

Електрушката предлага тя да вземе Фифита и Смук-смук и с тях да прелети през стаята. (Глава 6)

Прахоядът иска да се спуснат под килима и оттам в лабиринта под пода. (Глава 5)

Фотьойльонката предлага да прекосят космалаците и гъсталаците през гората на килима. (Глава 4)

